



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Tukový průmysl spol. s r.o.**, se sídlem Koubova 79, Praha 9, zast. Mgr. Štěpánem Mládkem, advokátem, se sídlem Skořepka 422/7, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 4. 2013, č. j.: 4619-6/2013-900000-302, ze dne 15. 4. 2013, č. j.: 4619-7/2013-900000-302 a ze dne 15. 4. 2013, č. j.: 4619-8/2013-900000-302, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného proti rozsudkům Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2016, č. j. 9 Af 25/2013 - 55, ze dne 27. 9. 2016, č. j. 9 Af 26/2013 - 54, a ze dne 27. 9. 2016, č. j. 9 Af 27/2013 - 54,

takto:

- I. Rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2016, č. j. 9 Af 25/2013 - 55, ze dne 27. 9. 2016, č. j. 9 Af 26/2013 - 54, a ze dne 27. 9. 2016, č. j. 9 Af 27/2013 - 54, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 15. 4. 2013, č. j.: 4619-6/2013-900000-302, ze dne 15. 4. 2013, č. j.: 4619-7/2013-900000-302, a ze dne 15. 4. 2013, č. j.: 4619-8/2013-900000-302, **jsou nicotná.**
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši **42.638 Kč**, k rukám jeho zástupce Mgr. Štěpána Mládky, advokáta, se sídlem Skořepka 422/7, Praha 1, do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

Rozhodnutím ze dne 15. 4. 2013, č.j. 4619-6/2013-900000-302 (dále jen „napadené rozhodnutí 1“), žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního ředitelství Praze ze dne 27. 12. 2012, č. j. 21485/2012-170100-21, kterým bylo rozhodnuto o zastavení řízení. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný popsal, že přezkoumávaným rozhodnutím bylo zastaveno řízení o odvolání žalobce ze dne 14. 11. 2003 proti rozhodnutí tehdy Celního úřadu Praha III ze dne 16. 10. 2003, č. j. 1499/03-08, platebnímu výměru č. 40/2003. Celní ředitelství dospělo k závěru, že po podání původního odvolání došlo k odpadnutí důvodu odvolacího řízení proti platebnímu výměru a tudíž bylo namístě takové řízení zastavit. S ohledem na přechodná ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový předpis“) a předchozí úpravu obsaženou v zákoně o správě daní a poplatků celní ředitelství dovodilo obsahovou shodu mezi ustanovením § 27 odst. 1 písm. g) ZSDP a ustanovením § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu. Žalovaný poukázal dále na to, že od ledna 2013 došlo ke změně v organizaci celní správy, a tudíž je příslušný k rozhodování o tomto odvolání. Za předmět sporu označil to, jak mělo ze strany celního ředitelství dojít k ukončení daňového řízení za situace, kdy bylo zahájeno a vedeno odvolací řízení proti pravomocně zrušenému rozhodnutí Celního úřadu Praha III (platebnímu výměru č. 40/2003), s účinky zrušení k 26. 1. 2004. Žalovaný odkázal na judikaturu správních soudů, z níž podle jeho názoru vyplývá, že bylo povinností celního ředitelství takové řízení zastavit, jelikož podání žalobce, kterým bylo řízení zahájeno, se stalo bezpředmětným. Celní ředitelství přitom nemohlo zastavit řízení jako celek. Ustanovení § 116 odst. 1 daňového řádu nedává za dané situace odvolacímu orgánu pravomoc rozhodovat o zastavení celého řízení. Pravomocným zrušením platebního výměru v předchozích řízeních sice odpadl důvod pokračovat odvolacím řízením, avšak z této skutečnosti nelze dovodit, že by již dále nemohlo být vedeno řízení směřující ke správnému zjištění, stanovení a splnění příslušné daňové povinnosti žalobce. To také vedeno bylo, v r. 2009 byl vydán nový platební výměr, a toto řízení se nyní nachází ve fázi opětovného projednávání před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 5 Ca 145/2009.

Rozhodnutím ze dne 15. 4. 2013, č. j.: 4619-7/2013-900000-302 (dále jen „napadené rozhodnutí 2“), žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního ředitelství Praze ze dne 27. 12. 2012, č. j. 21485-3/2012-170100-21, kterým bylo rozhodnuto o zastavení řízení. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný popsal, že přezkoumávaným rozhodnutím bylo vysloveno, že se zastavuje řízení o odvolání žalobce ze dne 13. 11. 2003 proti rozhodnutí tehdy Celního úřadu Praha III ze dne 16. 10. 2003, č. j. 1499/03-08, platebnímu výměru č. 38/2003. Žalovaný v odůvodnění tohoto rozhodnutí dospěl k týmž závěrům jako v napadeném rozhodnutí 1.

Rozhodnutím ze dne 15. 4. 2013, č. j.: 4619-8/2013-900000-302 (dále jen „napadené rozhodnutí 3“), žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního ředitelství Praze ze dne 27. 12. 2012, č. j. 21485-2/2012-170100-21, kterým bylo rozhodnuto o zastavení řízení. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný popsal, že přezkoumávaným rozhodnutím bylo vysloveno, že se zastavuje řízení o odvolání žalobce ze dne 13. 11. 2003 proti rozhodnutí tehdy Celního úřadu Praha III ze dne 16. 10. 2003, č. j. 1499/03-08, platebnímu výměru č. 39/2003. Žalovaný v odůvodnění tohoto rozhodnutí dospěl k týmž závěrům jako v napadeném rozhodnutí 1.

Samostatnými žalobami podanými k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) se žalobce domáhal zrušení napadených rozhodnutí 1, 2 a 3. V žalobách popsal průběh předmětného řízení před celními orgány. Vyslovil názor, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor správních soudů, které uvedly, že správní orgány mají zastavit celé daňové řízení zahájené protokolem o zahájení daňové kontroly dne 8. 8. 2002. Tvrdil, že postup celního orgánu musí být v souladu i s procesními pravidly, a žalovaný tudíž nemůže své jednání odůvodnit jen tím, že je nutné dosáhnout cíle daňového řízení (tj. zjištění a stanovení daně). Ustanovení § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu v dané věci nutí celní orgány zastavit řízení, nemohlo tedy být postupováno dle ustanovení § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu. Poukázal rovněž na to, že Celní ředitelství v Praze bylo v pozici odvolacího orgánu, svým rozhodnutím o odvolání však z odvolacího řízení založilo nové prvoinstanční řízení nebo řízení trojinstanční. Rozhodnutí celního ředitelství přitom mělo být konečným rozhodnutím.

Napadenými rozsudky ze dne 27. 9. 2016, č. j. 9 Af 25/2013 - 55, ze dne 27. 9. 2016, č. j. 9 Af 26/2013 - 54 a ze dne 27. 9. 2016, č. j. 9 Af 27/2013 - 54 městský soud příslušná napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. S ohledem na obsah spisu a předchozí rozhodnutí správních soudů konstatoval, že prvostupňové platební výměry z roku 2003 jsou zrušené. Soud neshledal, že by žalovaný pochybil, když nezastavil celé daňové řízení, ale jen odvolací řízení, neboť tento výsledek odpovídá ustanovení § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu. Předmětem odvolacího řízení je přezkoumání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, napadené odvoláním. Pokud však toto rozhodnutí bylo v mezidobí zrušeno, není v odvolacím řízení vedeném proti takovému rozhodnutí o čem rozhodovat. Městský soud ostatně v předchozích rozsudcích uvedl, že pokud bylo rozhodnutí napadené odvoláním v mezidobí zrušeno, je to důvodem pro zastavení odvolacího řízení. Za dané situace proto nemohlo být postupováno podle ustanovení § 116 odst. 1 daňového řádu, neboť to předpokládá existenci napadeného rozhodnutí. Městský soud však přisvědčil žalobci, že žalovaný pochybil, když rozhodoval o odvolání proti rozhodnutím, kterým celní ředitelství rozhodlo o odvolání jako odvolací orgán. Celní ředitelství přitom žalobce nesprávně poučilo o možnosti podat proti jeho rozhodnutí další odvolání. Soud proto dospěl k závěru, že tato rozhodnutí vydaná ve třetím stupni musí odstranit, neboť vedla k procesní nejistotě žalobce, který z procesní opatrnosti podával správní žaloby i proti bezprostředně předchozím rozhodnutím, tj. rozhodnutím Celního ředitelství, jimiž byla zastavena řízení o odvolání proti původním platebním výměrům. Městský soud přitom neshledal, že by napadená rozhodnutí byla nicotná, neboť v době jejich vydání žalovanému příslušelo postavení odvolacího orgánu.

II. Kasační stížnost a vyjádření

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadeným rozsudkům tři samostatné kasační stížnosti. Stěžovatel uvedl, že kasační stížnosti podává z důvodů obsažených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

V doplnění kasačních stížností ze dne 5. 12. 2016 v první řadě předeslal, že správní soudy se danou věcí již mnohokrát zabývaly. Dále popsal průběh celého případu, kdy celní úřad vydal v roce 2003 platební výměry, které však následně sám zrušil. V dalším řízení rozhodl i o zrušení těchto zrušujících rozhodnutí. Žalobce napadl jak „obživení“ platnosti platebních výměrů, tak i platební výměry samotné. V důsledku toho vznikla dvě samostatná řízení, jejichž předmětem byl tentýž celní dluh. Správní soudy konstatovaly, že rozhodnutí o „nerušení“ platebních výměrů jsou nicotná a že ve druhé „větvi“ správní orgány pochybily, pokud rozhodovaly o odvolání proti rozhodnutím, která byla v mezidobí zrušena. Spor se tedy změnil pouze na to, jak toto řízení zastavit, když fakticky odpadl jeho předmět. Stěžovatel však poukazoval na to, že městský soud nesprávně dovodil nutnost zrušit napadené rozhodnutí, zvláště když v jiných rozhodnutích vztahujícím se ke zcela totožné otázce u týchž účastníků soud dospěl k odlišnému závěru. Soud dále podle stěžovatele pochybil, pokud se nezabýval přípustností opravných prostředků v řízení podle § 106 daňového řádu, jehož výsledkem je „procesní“ rozhodnutí. Městský soud v podstatě bere daňovému subjektu právo na opravný prostředek.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 4. 11. 2016, č. j. 6 Afs 272/2016 – 6, samostatné věci vedené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 6 Afs 272/2016, 6 Afs 273/2016 a 6 Afs 274/2016, spojil ke společnému projednání pod sp. zn. 6 Afs 272/2016.

Žalobce se ke kasačním stížnostem vyjádřil v podání ze dne 24. 1. 2017, v němž se plně ztotožnil se závěry městského soudu, na které odkázal. Uvedl, že stěžovatel pochybil, pokud rozhodoval ve třetí instanci. Rozhodnutí vydaná Celním ředitelstvím v prosinci 2012 byla ostatně správními soudy přezkoumávána s tím, že byla shledána jako zákonná a pravomocná.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasačních stížností, přičemž zjistil, že jsou podány včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínky ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., a jsou proti napadeným rozsudkům přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnosti stěžovatele v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnosti **jsou důvodné**, byť s jiným vyústěním, než ke kterému směřoval stěžovatel.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadených rozsudků. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí městského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostateku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v

žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130).

Stěžovatel ve vztahu k nepřezkoumatelnosti rozsudků městského soudu uvádí výslovně to, že se městský soud nevypořádal s jiným svým předchozím rozhodnutím (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2014, č. j. 11 Af 22/2013 - 80), v němž soud údajně dospěl k opačnému závěru. Nejvyšší správní soud z evidence rozhodnutí správních soudů ověřil obsah tohoto rozsudku, v němž Městský soud v Praze skutečně ve vztahu k obdobné situaci ohledně nutnosti zrušit správní rozhodnutí, které bylo vydáno „ve třetí instanci“, uvedl, že zrušení takového rozhodnutí by bylo ryze formalistické. Tyto závěry jsou tedy zjevně v rozporu s tím, co uvedl městský soud v odůvodnění napadených rozsudků, a to zejm. s ohledem na to, že se předchozí rozsudek týkal týchž účastníků a zcela totožné právní otázky.

V rozsudku ze dne 5. 3. 2014, č. j. 2 Afs 91/2012 – 82, Nejvyšší správní soud k nejednotné rozhodovací praxi krajského soudu uvedl, že *„krajský soud k tomuto závěru dospěl navzdory skutečnosti, že v rámci meritorního přezkumu obdobných případů mezi totožnými účastníky řízení vyslovil opačný právní názor, kdy s důrazem „na nutnost pohlížet na odůvodnění v celém kontextu“ kupříkladu chybně uvedená data okamžiku vzniku celního dluhu toleroval (srov. například rozsudek ze dne 17. 10. 2012, č. j. 31 Af 137/2011 – 33; k tomuto názoru se krajský soud posléze přiklonil v desítkách dalších obdobných případů). Taková nejednotnost a rozbíhavost judikatury se tak v konečném důsledku dostává do rozporu s principy spravedlivého procesu, které vyžadují, aby soudy interpretovaly a aplikovaly právo ve stejných případech stejně [srov. náleze Ústavního soudu ze dne 21. 2. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 29/11 (č. 147/2012 Sb.)].“*

Městský soud se svojí, nyní namítanou, rozdílnou rozhodovací praxí nezabýval. Nejvyšší správní soud však má za to, že tato vada nedosáhla sama o sobě takové intenzity, aby odůvodnila zrušení napadených rozsudků.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že samotná skutečnost, že městský soud nevyložil, proč se odchýlil od závěru zaujatého ve svém předchozím rozsudku, nemůže být sama o sobě důvodem pro zrušení napadených rozsudků, neboť městský soud, a to i když se odchýlil od svého předchozího rozsudku, svůj nynější názor jasně odůvodnil. Za podstatné Nejvyšší správní soud totiž považuje to, zda i za takové situace obsahuje rozsudek příslušné srozumitelně formulované závěry a argumenty. Pokud by tyto závěry obstály, což je však již otázka posouzení důvodnosti kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nepovažoval by Nejvyšší správní soud za nutné takové rozsudky

městského soudu rušit jen z namítaného důvodu ve smyslu písmene d) citovaného ustanovení, neboť by to nijak nepřispělo k ochraně subjektivních veřejných práv účastníků.

K věci samé a naplnění kasačního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvádí, že se ztotožňuje s tím, že daňové řízení je ovládáno zásadou dvouinstančnosti a že výjimečně o podaném odvolání může rozhodnout správce daně – srov. § 113 daňového řádu. Této zásady se celní orgány nedržely, když v rozhodnutích Celního ředitelství v Praze z prosince 2012 o odvoláních proti platebním výměřům z roku 2003 připustily podání odvolání, tj. „dalšího“ řádného opravného prostředku.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu jsou rozhodnutí o odvolání tam, kde odvolání již nepřichází v úvahu, a není k nim tedy příslušný žádný správní orgán, považována za nicotná. Např. v rozsudku ze dne 29. 7. 2009, č. j. 3 As 1/2009 - 171, Nejvyšší správní soud uvedl, že důsledkem vydání rozhodnutí o opravném prostředku proti rozhodnutí správního orgánu za situace, kdy opravný prostředek není přípustný, je nicotnost rozhodnutí o tomto opravném prostředku. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 30. 10. 2003, č. j. 5 A 153/2002 - 33, kde shledal nicotným rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí, proti němuž nebylo odvolání dle zákona přípustné.

Daňový řád přitom za nicotné označuje ve svém § 105 mj. právě i rozhodnutí, k jehož vydání správce daně nebyl vůbec věcně příslušný.

Pokud tedy žalovaný v nyní posuzované věci rozhodoval o „odvoláních“, k nimž nebyl příslušný, neb odvolání proti „rozhodnutí o odvolání“ již nepřichází v úvahu, zatížil svá řízení podstatnými vadami, která zakládají nicotnost napadených rozhodnutí. Nesprávné poučení žalobce obsažené v rozhodnutí celního ředitelství nemůže „překonat“ právní úpravu, z níž vyplývá, že proti rozhodnutí odvolacího orgánu (zde Celního ředitelství), není opravný prostředek přípustný. Podle ustanovení § 116 odst. 4 daňového řádu platí, že *„proti rozhodnutí odvolacího orgánu se nelze dále odvolat.“* Nejvyšší správní soud v tomto směru podpůrně odkazuje také na to, že předmětná rozhodnutí Celního ředitelství v Praze, byla výslovně označena jako „rozhodnutí o odvolání“.

Ostatně to, že rozhodnutí Celního ředitelství o zastavení řízení o odvolání byla rozhodnutími odvolacího orgánu v odvolacím řízení, a tedy rozhodnutími o odvoláních, přímo ve vztahu k těmto rozhodnutím již Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudcích ze dne 5. 10. 2016, č. j. 1 Afs 142/2016 - 29, ze dne 21. 12. 2016, č. j. 8 Afs 206/2016 - 32, a ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016 - 29, když rozhodoval o kasačních stížnostech proti rozsudkům městského soudu, jimiž byly zamítnuty dřívější žaloby právě proti těmto předmětným rozhodnutím Celního ředitelství.

S uvedeným souvisí i nedůvodnost námitky, že městský soud bere daňovému subjektu právo na opravný prostředek. Skutečnost, že Celní ředitelství v řízeních o odvolání rozhodlo o jejich zastavení podle ustanovení § 106 daňového řádu, sama o sobě právo na opravný prostředek proti těmto rozhodnutím nikterak nezakládá. Ustanovení §

106 daňového řádu je obecnou úpravou pro zastavení řízení, přičemž ustanovení § 106 odst. 1 písm. f), podle něhož bylo rozhodováno, stanoví, že řízení se zastaví, pokud se stalo bezpředmětným. Ustanovení § 116 daňového řádu upravuje případy, kdy je přezkoumáváno napadené rozhodnutí. K přezkumu odvolacím orgánem však v posuzované věci nedošlo. Toto ustanovení přitom variantně upravuje jednotlivé způsoby rozhodnutí odvolacího orgánu, s variantou zastavení odvolacího řízení proto, že se stalo bezpředmětným, však nepočítá. Proto bylo třeba postupovat podle úpravy obecné. Nicméně i tak k zastavení řízení došlo v režimu odvolacích řízení, a proto proti takto vydaným rozhodnutím již „další“ odvolání v úvahu nepřichází. Právní závěr o nepřípustnosti odvolání proti předmětným rozhodnutím o zastavení odvolacích řízení tak daňovému subjektu právo na opravný prostředek nejen neupírá, ale ani upřít nemůže.

Z uvedených důvodů má Nejvyšší správní soud za to, že bylo na místě prohlásit napadená rozhodnutí za nicotná, nikoli je rušit a vracet k dalšímu řízení dle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s., neboť za dané procesní situace stěžovatel navíc ani nemá o čem jakkoli rozhodovat a vést další řízení. Proto rozhodl podle ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. o zrušení napadených rozsudků městského soudu a vyslovení nicotnosti napadených rozhodnutí, přičemž k této skutečnosti musel přihlídnout ex offo – srov. ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud shledal, že napadené rozsudky nemohou obstát, neboť přehlíží, že napadená rozhodnutí jsou nicotná. Protože již v řízeních před městským soudem byly dány důvody pro vyslovení nicotnosti správních rozhodnutí žalovaného, postupoval Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a vyslovil rovněž nicotnost napadených rozhodnutí.

V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí krajského (městského) soudu a současně vyslovil nicotnost rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z ustanovení § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci – srov. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobce byl plně úspěšný ve třech samostatně vedených soudních řízeních před městským soudem. Tyto náklady jsou v jednom soudním řízení před městským soudem tvořeny částkou 6.200 Kč za 2 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhrad náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) za převzetí a příprava zastoupení nebo obhajoby na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb a za písemné podání nebo návrh ve věci samé, přičemž za jeden úkon přísluší v těchto věcech částka 3.100 Kč (ustanovení § 9 odst. 4 ve spojení s § 7

advokátního tarifu). Náhrada hotových výdajů činí podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu částku ve výši 600 Kč za dva úkony právní služby. Tuto částku Nejvyšší správní soud dále navýšil o DPH, neboť advokát je plátcem DPH. K této částce dále Nejvyšší správní soud připočetl náhradu za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Celkově tedy za jedno soudní řízení před městským soudem náleží žalobci náhrada nákladů řízení v částce 11.228 Kč. Za všechna tři soudní řízení před městským soudem náleží žalobci náhrada nákladů řízení v částce 33.684 Kč.

Ve vztahu k náhradě nákladů řízení za řízení před Nejvyšším správním soudem bylo nutné postupovat dle ustanovení § 12 odst. 3 advokátního tarifu, podle něhož při spojení dvou a více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno jiným právním předpisem, se za tarifní hodnotu považuje součet tarifních hodnot spojených věcí. Tarifní hodnota tedy v dané věci činí částku 150.000 Kč (3x 50.000 Kč dle ustanovení § 9 odst. 4 advokátního tarifu), tudíž odměna za jeden úkon právní služby v řízení o kasační stížnosti spočívající ve vyjádření žalobce ke kasační stížnosti žalovaného činí 7.100 Kč. Náhrada hotových výdajů činí podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu částku ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby. Tuto částku Nejvyšší správní soud dále navýšil o DPH, neboť advokát je plátcem DPH. Za řízení o kasační stížnosti tedy žalobci na náhradě nákladů řízení náleží částka 8.954 Kč. Celkem tedy na náhradě nákladů řízení žalobci náleží částka 42.638 Kč. Přiznané náklady řízení žalovaný uhradí k rukám žalobcova zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Žalovaný ve věci celkový úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. června 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu